

АНГЕЛ БРАЙТ

ЗЕМЯТА ПОД ПРИЦЕЛ

МОНТ

СЪДЪРЖАНИЕ

Глава 1	Нима това се случва с мен? Мистика!	7
Глава 2	Събуждане на силата	11
Глава 3	Военна подготовка. Оцеляване и сблъсък на висши магьосници	32
Глава 4	Време за действие	53
Глава 5	Агресия и сътрудничество	63
Глава 6	Съдбоносни дарове	72
Глава 7	Настройката	81
Глава 8	Историята на Великите	90
Глава 9	Отчаяние и борба с Ловците	99
Глава 10	Сенки в Сумрака	116
Глава 11	Активни действия за придобиване на технологии	124
Глава 12	Нови технологии и нови оръжия	134
Глава 13	Тестови изпитания на Темпор Единица и първи сблъсъци с нашественици. Коварно раняване!	139
Глава 14	Бойна тревога на Земята	153
Глава 15	Атака срещу Земята. Контраудари от земните космически сили	156
Глава 16	Нолен	162
Глава 17	Рем Земянина	166
Глава 18	Технологии на магиите	174
Глава 19	Битката за планетата Прима Давос	189
Глава 20	Фрегатата „Дръзки“ в безпощадна битка около планетата Прима Давос	195

Глава 21	Бедствие и триумф! Среща с Повелител	210
Глава 22	Контраудар по планетата Корба, система Керани. Съдбоносна находка на черен кораб-разузнавач	218
Глава 23	Планета Корба	222
Глава 24	Икономика, строителство и космически сражения	238
Глава 25	Среща с един от командващите планети-убийци	252
Глава 26	По течението	270
Глава 27	Развитие на земната медицина срещу възможна биологическа или химическа война	287
Глава 28	Теории и реалности. Заговори и предизвикателства.	307
Глава 29	Изследване на Черния кораб	323
Глава 30	На Лов за черни кораби. Машинна телепортация	327
Глава 31	Церера. Война с хорнерите	345

Глава 1

НИМА ТОВА СЕ СЛУЧВА С МЕН?

МИСТИКА!

Камионът врълетя върху ни отнякъде. Улицата беше съвсем празна и под сенчестите кестени беше съвсем спокойно. Изглежда майка ми също усети в последния момент опасността и в изненадата си изкрещя „...Урраха абт...“ и аз затворих очи в ужаса на неизбежната смърт. В ушите ми прозвуча оглушителен трясък съпроводен с някакъв нисък басов тон явно не свързан със случващото се. Стоях вцепенен със затворени очи. Не усещах болка, но в носа ми нахлу прах и започнах да кихам. Някой ме разтърсваше и постепенно започнах да чувствам суматоха около себе си. Отворих ужасено очи и се намерих върху тревата под цъфтящите кестени. Наоколо притичваха хора. Някои вдигаха майка ми от пътното платно и я пръскаха с вода от пластмасова бутилка, а тя стискаше в ръката си ученическата ми чанта и гледаше уплашено към мен. Но и тя беше жива.

Опитах се да стана, но възрастните мъж и жена, които ме бяха положили върху тревата, не ми позволиха.

От другата страна на улицата, обвит в пушек, лежеше камионът и предните му колела се въртяха изненадващо бързо.

От околните спретнати домове бързо се събираха очевидци стресирани от случилото се. Някои носеха вода, други одеяла и домашни аптечки, а трети звънях по телефоните си на 911 или на роднини и познати.

Група ученици надничаха през стъклата на обърнатия камион и търсеха шофьора, но в кабината не намериха никого.

Надули сирените пристигнаха две полицейски коли и полицаите опънаха жълтите си ленти около местопроизшествието и започнаха да призовават гражданите да не заличават следите и да се преместят извън участъка на инцидента.

Притичаха с носилките си и дежурните от „Бърза помощ“ и започнаха да стягат вратовете ни с обездвижващи яки и да ни пренасят в линейките си.

Майка ми си проби път до мен, стисна ръката ми окуражаващо и се включи в общото суетене около мен.

В линейката ни качиха заедно. Не ми се лежеше и се опитах да стана, за да гледам как всички ни правят път. За първи път се возех под святкащи светлини и оглушителна сирена над главата си. Не ми позволиха да стана, а и майка ми ми даде знак да лежа неподвижно.

Пътуването се оказа кратко. Поставиха ни върху легла с колела и затичаха из кабинетите на специалистите. Не усещах нито болка, нито уплаха, само ми беше интересно как ме опипват и очакват счупени кости или открити рани. Разочаровах ги.

По едно време се появи майка ми и тайно ми направи знак да я последвам. Тръгнахме към тоалетните, но ги подминахме и поехме по стълбището към долния етаж. Там се качихме на асансьора и без да бързаме напуснахме района на болницата с първото попаднало ни такси.

Слязохме на най-близката спирка на метрото и поехме към дома така както си бяхме с болничните облекла.

Майка ми отключи вратата с аварийния ключ, който беше под саксията с кактуса на стълбите оставен специално за мене, защото все пак аз все още бях на осем години и трябваше да съм по-самостоятелен.

Влязохме у дома и майка ми струпа дрехи и ми нареди бързо да се обличам, а тя се разтича да се преоблече и засъбира дрехи, документи и разни непотребни неща като евтини бижута, малка черна вазичка, кучешки нашийник и къса тояжка с няколко букви изписани в единия ѝ край. Изглежда нямаше време да обядваме и дори да пийнем по глътка вода, защото изхвърчахме през задния вход на къщата и през отсрещния двор излязохме на една от преките към оживената главна улица, където стояха такситата извън пиковите часове.

Взехме първото свободно такси и поехме към покрайнините на града. Сменихме таксито и се върнахме към центъра. С друго такси поехме към планината близо до града и някъде там се качихме на градски автобус към предградията.

Навярно майка ми беше пострадала тежко при инцидента и затова се мяташе хаотично из града. Хванах ръката ѝ, за да я поуспокоя и я помолих да отидем до най-близката клиника защото ми е станало лошо.

Майка ми ме погледна внимателно и каза: „Потърпи, сега пристигаме!“

Тръгнахме по тесни улички и след кратко лутане повърнихме на вратата на ниска къща заобиколена от красиви сребристи борове.

Сякаш ни очакваха защото вратата се отвори почти веднага и ние поехме по тъмен коридор към уютна все-

кидневна. Водеше ни висока жена по-възрастна от майка ми с буйна червеникава коса подредена в странна прическа, която приличаше на грива на лъв, а и жълтите ѝ очи подсилваха това впечатление.

- Сибил, това е Рейманд. Ще ти погостува както се разбрахме.

- Рем, ще останеш тук засега. Леля ти Сибил ще бъде добра с теб докато дойде времето да застанеш до баща си. Бъди прилежен и изпълнявай всичко каквото ти бъде наредено защото ще бъде за твое добро. Ще се видим когато се върна от едно дълго пътуване. Налага се да замине, сине. Все някога щеше да се случи. Ще те наблюдавам чрез леля ти Сибил!

Майка ми остави дрехите ми на дивана, извади едно тънко въженце изплетено от цветни нишки и го завърза на вратлето ми.

- Рем, нека това въженце да остане където е сега поне докато станеш на 20 години, сине! То ще те пази!

Обърна се и без да каже и дума повече затвори вратата след себе си.

Изтичах след нея, отворих вратата и отново шарения свят се нахвърли отгоре ми.

Глава 2

СЪБУЖДАНЕ НА СИЛАТА

Дойдох на себе си в приятна стая с детски рисунки по стените. Леглото беше меко и възглавницата миришеше приятно. В стаята беше сумрачно и малкият прозорец на стената зад мен беше закрит с тежка плътна завеса. Не знаех колко време е продължил припадъка ми.

Срамувах се от слабостта си.

Заради нея ме изостави баща ми, а сега и майка ми. Тялото ми беше пълно с недостатъци. Бях слабоват. Боледувах често, а последната ми осма година стана още по-тежка за мен. Откакто се помня имам проблеми със зрението. Виждам ясно, но има някакви цветни ивици по периферията на всеки наблюдаван от мен предмет. Понякога по-ярки, понякога по-бледи. И постоянно главоболие. То ме съсипва. Особено пролетните месеци. Тогава цветовете стават ярки и ме заслепват. Стоя заключен в стаята си със затъмнени прозорци, за да не ме убие този мой недъг. Когато майка ми разбра, че излизам нощем почти в транс, започна да заключва вратата на стаята ми за мое добро. Никога не съм протестирал защото знаех, че създавам твърде много проблеми на родителите си и се чувствах виновен.

Баща ми видях само веднъж и то след моя седми рожден ден.

Седеше в средата на всекидневната ни и когато ме заведоха пред него ме огледа от всички страни, изхъмка неохотливо и с царски жест посочи да ме отведат в стаята ми.

Напоследък повечето от цветните окантовки на предметите засилиха яркостта си и главоболието ми премина в припадъци. Днес ми се случи за втори път. Как ми се искаше да съм сляп. Тогава поне главоболие нямаше да имам.

Поставих лицето си под студената струя на чешмата в тоалетната и покрих очите си с разтворена дебела книга, която успях да намеря. Това ми донасяше известно облекчение до първото отваряне на очите.

Вратата се отвори и влезе леля ми Сибил носейки масичка с храна. Усетих силен глад и се попитах откога не съм ял. Сумракът беше се стъпил навярно поради настъпването на вечерта и това ми позволи да започна да се храня.

Леля ми Сибил поклати глава и прошепна „...бедното дете“.

Погледнах я като виновно кученце и реших да мълча търпеливо.

Трудно се спазва обещание когато си на осем години. А аз се страхувах, ужасно се страхувах да не бъда изоставен. Страхувах се от презрението. А светлината беше мой враг! Тя ще ме убие! Дните без товар и болка ставах все по-малко. Близко зад отпуснатите ми ръце, в тялото ми започнаха да се втвърдяват двете половинки на някаква плоскост. Напипвах я с пръстите си, както си беше скрита под кожата ми. Ставах все по-противен и на себе си. Самосъжалението ми отстъпи място на злобата. Тясната детска стая започна да ме притиска от всички

страни, а душата ми се стремеше навън, на простор!

Ключалката на вратата се оказа не особено сложна и се подчини на желанието ми с меко щракване. Дори и сега, късно вечерта, от стените в коридорите и стаите струеше мека синя светлина. Заслизах по призрачното стълбище към мазето, където ме притегляше видението на онзи порив за безгранично пространство. Мазето се състоеше от една голяма стая с четири подпирачи тавана колони. В центъра на тази стая имаше струпани в безпорядък стари мебели, а пространството край стените беше празно. С влизането ми в подземната стая долових съвсем тихо пукане и слабо примигване на струящата от стените светлина. Обърнах поглед на ляво, откъдето дойде едва доловимия звук и видях отворена врата със синя блещукаща рамка. През вратата прозираше тъмен морски бряг, на който стоеше... леля Сибил!

Тялото ѝ се движеше в бавен плавен танц с движението на двете ѝ ръце, които винаги опираха в невидима стена, но ето ... при следващото ѝ завършващо движение, дясната ѝ ръка която се издигна над другата, сякаш премина през стената. От ръката с необичаен вид, която виждах ясно, с пукане бликна бледосин светлинен лъч, който удари и се отрази от насрещните струпани скали, а образът на леля Сибил стана тъмен. Изглежда тя почувства моето присъствие, защото се обърна рязко към мен и извика:

- Стой там! Не се приближавай!... Тя бързо се наведе и вдигна нещо от земята. Изправи се с вдигнати ръце и от върховете на пръстите ѝ се спусна пръстен от бледосиня светлина, който потъна в земята, а тялото ѝ с гърч се смали и пак си стана леля Сибил. Тя бързо се върна в стаята при мен, махна небрежно с някаква стара четка

и я захвърли върху струпаните стари мебели. Поведо ме мълчаливо за ръка към моята детска стая и стоя до мен докато заспя.

На сутринта имах само смътен спомен за някакъв не-реален сън, изпълнен с ласкави вълшебници, подаряващи захарни пръчици. Ключалката на вратата беше сменена.

Наближи петък, моят проблемен ден. Още от предната вечер започна познатото стягане на главата, което след това преминава в силна мигрена. Въпреки предишните ми оплаквания, леля ми не ме заведе на лекар. Целия петъчен ден лежах с компреси и покрит с най-дебелата книга от библиотеката долу, която скришом пренесох в стаичката си. Знаех, че към полунощ започва моята агония и с ужас броях идващите малки часове! Нещо в мен започваше да се събужда и аз загубвах контрол над действията си под атакуващата ме обкръжаваща среда. Не исках леля ми да ме види в такова състояние и да ме остави на социалните.

Този път ъглите на стаята започнаха да се усукват порано! Започнах да се задушавам, а съзнанието ми оставаше ясно. Трябваше да изляза от къщата на простор и хладен нощен въздух. Ключалката се оказа отново много лесна и сама се отвори. Свлякох се до мазето, но сред струпаните мебели открих няколко безполезни стари четки със засъхнала по тях боя.

Измъкнах се на улицата и почти без сили допълзях в кварталния парк. Легнах по гръб. Агонията ми предстоеше след минути. Високо в небето на лунната светлина се къдреха снежнобели облаци. А отдолу същите облаци бяха черни и тежки. И над тази чернилка се вихреха разноцветни светлини. Усукваха се и се разплитаха...

...Нещо бързо пребяга през краката ми и спря. Доло-

вих животински кисел мирис. Свих се на кълбо и изпънах дясната си ръка с дланта напред. Инстинктивно! За да се запазя! От изпънатата ми длан светна зелена мълния и замириса на опърлена козина!

Бях залепил гръб за дебело дърво и се взирах към мястото, където беше животното. Искях да видя там ли е. Въпреки тъмнината! Не смеех да си тръгна! И тогава...

Слаба зелена светлина започна да озарява треви, храсти и дървета пред мен. Започнах да виждам съвсем ясно... мястото с парчета от животно и откъсната дълга шарена опашка. Виждах съм това животно да се пхва в отвора на канализацията. Вече е на парчета.

Затичах се между дърветата. Виждах съвсем ясно къде тичам. От склона над реката изпратих зелена мълния към водата... и пак... и пак!

Тази нощ спях дълбоко, а мигрената..., тя не дойде!

Няколко седмици след тази петъчна нощ излизах тайно из светещата гора. Стигнах чак до насипа на ж.п. линията. Гледах влаковете. Качвах се горе и сядах на релсите. От другата страна се простираше езеро и хартиена фабрика до него. Усетех ли, че кризата пристига, слизах няколко крачки надолу до отвора на тръба със засипан от насипа втори отвор. Това беше моето убежище. Там се борех с болката, която постепенно обхващаше целия ми гръб. А светлината се стоварваше върху ми.

Последната петъчна нощ в убежището беше ужасяваща. Мяхах се из тръбата, а от гърба ми излизаше зелен пламък. Осъзнах се върху насипа с ръце насочени към трите комина на фабриката. Изстрелвах мощни потоци зелени струи по тези комини и по цеховете под тях. Те бяха исполинските чудовища от сънищата ми. Чувах звуците от тежките срутвания на стените и спрях, когато се

почувствах пречистен. Слязох в реката и преминах тичешком през парка. След малко вече заспивах в леглото си!

Сутринта се събудих от улична суетня, говор и тропот на крака. Облякох се и слязох долу в момента когато леля Сибил влезе у дома след разговор със забързаните съседи. Грабна ме за ръка и забързахме след тълпата от тичащи хора.

Когато видях струпването на хората, техниката и полицейските автомобили, захълцах от страх, а сетне истерично се разплаках и задърпах леля Сибил към дома. През плач заповтарях:

- Много ме болеше, не исках..... много, много ме болеше ... искам да не виждам светлина... – продължавах в транс, а леля ми разбираща и силно разтревожена, пое по най-краткия път, пресичайки непознати дворове и тесни улички и опитвайки се да ме успокои. Накрая само повтаряше:

- Замълчи, миличко, не говори! Да се приберем у дома!

Оказа се, че пътят през тези дворове е изключително кратък и скоро преглъщах глътки вода, давейки се и тракайки със зъби по ръба на стъклената чаша в кухнята на къщата ни.

Леля ми търпеливо ме изчака да се успокоя и водата наистина оказа благотворното си въздействие.

- Разкажи сега какво те безпокои!

- Аз го направих.

- Кое?

- Съборих фабриката.

Леля ми прихна да се смее!

- И как го направи?

- Ударих комините със зелените мълнии. Много ме болеше главата... щях да припадна. Исках да изхвърля нещо напирасо отвътре и насочих мълниците върху комините...

Леля Сибил ме слушаше вцепенена покрила устата си с лявата ръка.

- Кога беше това?

- Мисля.... повече от два часа вече минаха...

Тя скочи, грабна някаква чанта и връхни дрехи за мен и за нея и ме поведе... надолу... към мазето на къщата.

- Бързо!... Много време е минало... все още можем да успеем!

Мълчах и едва смогвах да тичам след нея.

Затворихме вратата на мазето и поставихме дебело желязо в специално заключващо устройство от нашата страна. Леля Сибил ме пусна и започна да рови в запустелия шкаф пълен със стари книги и ненужни предмети. Заизмъква разни неща, които поставяше в празна раница измъкната от непотребните вещи. Намери нещо подобно на стара мастилена писалка с ръждясал писец и направи някакви плавни движения около нас и по посока на входната врата. Със стар тебешир нарисова застъпващи се триъгълници по четирите страни на мазето.

Под една от тези рисунки закрепих голямо парче стара хартия за пакетиране, застава срещу нея и замахна по пресичащи се диагонали със стара спечена четка, със засъхнала по нея боя.

Очерта се светъл правоъгълен отвор. Тя ме хвана за ръка и прекрачихме заедно в стената.

Озовахме се върху зелена висока трева в запустял пристанищен район. Непознат крайбрежен град и горещ

следобед. Повървахме в някаква посока с единствена цел да се доберем до оживена улица и успяхме да вземем такси, с което стигнахме в хотел „Балтимор“. Взехме си стая, а леля ми започна да провежда разговори по телефона с неизвестни за мен хора.

Дълбоко съм заспал сломен от събитията и от естествената способност на децата за възстановяване – съня.

След два дни престой в хотела, се настанихме в мебелиран апартамент в източната част на Сан Диего, на улица 708ма, блок 41. Записаха ме в училището в квартала след продължителни преговори на леля ми с училищния директор.

Въпреки съмненията на всички, аз не показах изоставане, а по няколко от предметите бях сред първите. Със спорт не се занимавах, но ми беше интересно в лабораториите. Извадих късмет защото спонсор на училището беше голяма електро-производствена компания и лабораториите бяха отлично обзаведени за изследвания в областта на енергетиката. Обичах да повтарям провежданите от лаборантите експерименти и забелязвах подробности, които тези образовани мъже се затрудняваха да ми обясняват и които те смятаха за маловажни. Тук се запознах с различни начини на заземяване, с енергийни точки, с кондензатори и високи напрежения. Този интерес ми позволи да наблюдавам редица сериозни професионални изследвания провеждани в училищните лаборатории поради отличното обзавеждане с подходящи машини и апарати.

За около седем години станах постоянен наблюдател при всеки един експеримент, но от мен се изискваше при провеждането му да заемам точно определено безопас-

но място, подходящо за наблюдение, а и аз да бъда пред очите на експериментаторите. Работеше се с високи ел. напрежения и силни магнитни полета и бяха установени строги правила за безопасност. Следобедите ми преминаваха сред планирането, организацията и динамиката на експериментите. Оказа се, че мога да бъда незаменим в процеса на експериментите, защото можех да виждам... да, можех да виждам електромагнитните и електростатичните полета като цветни сияния и да посочвам точното им разположение спрямо електродите. Това се оказа изключително важно, защото формата на полетата е важна в много процеси в електро-енергетиката, в металургията и особено много при научни експерименти в областта на физиката и химията. Тази беше причината не само да бъда допускан до почти всички проучвания, но и да ми бъдат разяснявани методите и задачите за постигане на търсени резултати.

На петнадесетата си година бях вече натрупал изключителни теоретични и практически знания в областта на енергиите. Успоредно с това, бях придобил способността да откривам т.н. енергийни точки, откъдето можех да черпя от земната енергия за собствени нужди, а и за да изхвърлям натрупващото се в главата ми напрежение, за да се спасявам от главоболието и припадъците си.

Освен това, усвоих и методиката за следване при научни проучвания, за постепенно натрупване на нужната ми информация и пълноценен анализ. Приложих тези методики върху моите проблеми и пред мен се оформи абсурдна и нерадостна картина. Бях свързан със земята. Непрекъснато. От главата ми излизаше тъмновиолетова нишка като лъч светлина, която ме следваше като сянка и прескачаше по някакви точки по земята, по стените

или дърветата. По-късно се научих чрез нея да облекчавам страданията си, а когато стъпвах върху контактните точки по земята, тази светлинна нишка изчезваше, сякаш отиваше право надолу.

Плановото провеждане на експерименти във връзка с електрокомпанията все повече се съгъстяваше. Възникваха все по-сложни случаи за проучване и все по-различаващи се по методика процеси за изследвания. Започнах да долавам, че електрокомпанията-спонсор приема външни поръчки поради променящото се естество на използваните инструменти и увеличаване на проучваните мощности.

Долових и част от разговор между техници:

- Големи капитали се влагат в това и за сега върви добре.

- Дано момчето да издържи натоварването...

Дали става дума за мен? Наистина напоследък стоях почти неотлъчно сред научния екип, но не чувствах някой специално да очаква нареждания от мен. Е, случваше се да ме попитат равномерно ли е магнитното поле, или защо се износват електродите само от долната страна и аз помагах в настройките, защото виждах това което те не успяваха.

От време на време ми връчваха някакви пари, които вечерта давах на леля ми, за да помагам в издръжката ни, но никога не стана дума с какви пари си плащаме за апартамента, за облеклото, обувките и всички останали разходи.

Дни преди моят петнадесети рожден ден при една от моите игри-забавления, докато подготвяха следващия експеримент, аз си подреждах моите цветни окръжности от красиви преплетени енергийни нишки, когато при

включване на наситена тъмносиня нишка, целият кръг се разпадна. Помислих, че съм сгрешил и отново създадох цветен кръг от няколко от по-слабите цветове –жълто с червени кантове, светлосиньо и оранжево. Преплетох тъмносинята нишка между тези цветове и отново цветния кръг се разпадна на рояк искри. Следващите дни построявах различни комбинации от гривни от преплетени цветни енергийни нишки в различни комбинации и ги разрушавах с включване на тъмносиня или някоя от виолетовите нишки.

Постоянно влачещата се след мен тъмновиолетова нишка ме плашеше с присъствието си, но не знаех как мога да я спра. Когато оглеждах минувачите, изключително рядко срещях някой, който влачеше подобна нишка след себе си, но обикновено техните нишки бяха едва доловими с бледи и ненаситени цветове. Достатъчно беше да изстрелям къса виолетова светкавица към енергийната им точка разположена някъде върху околните повърхности и техните светлинни опашки изчезваха. Опитвах същото и със себе си, но никога повече не посмях да повторя процедурата, поради болезнения изгарящ удар върху главата ми. Примирих се да бъда вечно със светлинна опашка, която не ми пречеше, но безкрайно ми досаждаше. Урокът дето получих беше доста болезнен и мисля, че ако бях вложил повече енергия щях да съм мъртъв. Това ме накара да помисля и да създам постоянен защитен кръг около енергийните си точки. Едно усиление в основата на цветната ми връзка разреши проблема.

Един ден в лабораторията, където работехме се появи симпатична млада жена и постепенно поведохме разговор за наблюдаваните процеси, за нуждата от мерки за безопасност, за уникалното училище, в което уча и което

дава такива големи възможности да надникна в света на науката. Доста се поразговорихме и мисля, че станахме приятели когато се разделихме.

Голямо беше удивлението ми два дена по-късно, когато ръководителят на експериментите ми се развика защо съм дал интервю за местния научно-технически вестник и ми връчи статия на първа страница – „Ученик-вундеркинд води научно-техническите експерименти на компанията GENCo“.

Не беше написала нещо особено, но написаното беше изпълнено със симпатия и разбира се, с огромно преувеличение на ролята ми в експериментите и относно личните ми качества.

- Не съм казвал такива неща! Тя застана до мен и станахме приятели, но не съм самохвалко и не си приписвам чужди заслуги!

Чувствах, че каквото и да кажа, ще бъде само празни думи. Наведох глава и се отдалечих. Към края на деня към мен се приближи един от шефовете на GENCo и ми заяви, че ми подготвят постоянен договор за служител на компанията като консултант и ще ми бъде определена постоянна заплата, но било необходимо договорът да бъде съгласуван с редица държавни организации. Да не се безпокоя от забавянето, защото щял да бъде с по-ранна дата.

Реших да уведомя леля ми когато договорът бъде готов, за да реши, дали да приема условията за работа, възнаграждението и т.н. Наистина се чувствах горд. На моята възраст и вече с постоянен договор за работа в престижна компания.

Новините се разчуват бързо и на другия ден бях номер едно в училище. Отвсякъде при среща или размина-

ване ми кимваха, усмихваха ми се, а някои дори се осмеляваха да ми стиснат ръката. Момичетата неволно си изпускаха писалките пред моята маса. Истински цирк!

Този ден ръководителите на експерименталния отдел бяха заети и днешния експеримент с нови диелектрици беше отложен за някой по-ненатоварен ден.

Веднага след училище минах набързо през библиотеката и тръгнах към дома.

За по-кратко винаги се прибирах през блоковите подлези и тесните проходи, които винаги се ползваха от децата, но никога от възрастните. Така се появих внезапно в нашия вътрешен двор и при влизането си дочух сухо плющене каквото чувах всеки ден в лабораториите и видях... леля ми!

Притисната в ъгъла на двете мрачни тухлени огради, тя понасяше жестоки камшични сини енергийни удари, нанасяни от двама клоуни. Леля ми едвам се отбраняваше с тънки оранжеви нишки излизачи от двете ѝ ръце, но тези опити за защита по-скоро бяха да отклонят или намалят силата на ударите, които вероятно бяха много болезнени за нея, защото тя беше пред припадък.

Като ме видя извика:

- Бягай!... Бягай! Спасявай се ... и никога не се връщай тук!

Следващият удар я свали на земята, а клоуните вече се обръщаха към мен. Бях вцепенен и се задушавах от гняв. Стоях с вдигнати в отбрана ръце. Леля ми беше единствената ми опора. Кои бяха тези? Какво им беше сторила и как е попаднала в капана им?

Единият от нападателите изстреля синята нишка на камшика си към енергийната точка, където се свързваше моята светлинна връзка. Бях предвидил това преди.

Ръката му получи силен болезнен откат. Той изкрещя от болка и рухна на плочите. Другият вдигна ръка към мен, но изгубената секунда му струваше вдигнатата ръка, която аз ударих със зелена мълния и тя мигом се пръсна на кървави частици. Видях ужаса и болката изпълнила очите му, но в следващия момент се съвзе неговия съекипник, който протегна лявата си ръка към мен. Наложих се да го изпреваря. Той си остана там. На плочите където го размазах. Другарят му изкрещя нещо неразбрано и тялото му се разтвори във въздуха. От изненада не успях да реагирам. Бяха тук и изчезнаха. Изтичах до леля ми. Тя лежеше в несвяст, но дишаше. Прегърнах я и се разридах! От жал за нея и за себе си! Как щях да се оправям без нея в този жесток свят?

Дочух сирена на линейка, но първо влетя полицейска кола. Двамата полицаи се засуетиха около нас със своите жълти ленти, но направиха път на екипа парамедици с носилката от линейката. С опитни движения медиците бързо подготвиха леля ми и я понесоха към линейката. Не ми даваше мира мисълта, че е невъзможно за толкова кратко време да бъдат уведомени двата екипа и да пристигнат на момента. Държах ръката на леля ми и тръгнах с нея край носилката към линейката. По-едрият от полицаите се опита да ме задържи за показания, но се отказа когато срещна погледа ми. Парамедиците също се опитаха да попречат на качването ми в линейката, но полицаят каза нещо и те бързо се хвърлиха в кабината и потеглиха.

Леля ми дишаше тежко с пресекулки и хриптене и аз изведнъж се запитах защо и двамата парамедици се качиха в кабината. Поне единия трябваше да е с нас в купето. Те сякаш се страхуваха от мен. Полицаите също. Нима са наблюдавали цялото нападение отблизо? Види-

гнах глава и срещнах погледът на седящия до шофьора. Той беше напрегнат, бързо се обърна, отвори вратата и скочи от линейката в движение. Шофьорът направи същото. Изключително бързо! Линейката продължи напред със зададената на автопилота скорост! Напред по шосето се червенееше железния парапет на мост.

Пъхнах пръсти и избутах стъклото на междинното прозорче. Трябваше да се промъкна в кабината, а всичко по мен се закачаше на всевъзможни стърчащи детайли. Високата скорост поддържаше движението на линейката право напред, защото с такъв баланс са регулирани съвременните автомобили и това ми помогна да се добера навреме до седалката на шофьора и да стъпя на спирачката. Спрях точно преди моста. Бяхме извън града. Никъде назад не се забелязваха прострени телата на двамата парамедици.

Спрях идваща насреща ни лека кола. За наш късмет в нея пътуваше семейство и мъжът се съгласи да закара линейката до най-близката болница. Върнахме се в града и без нови атаки стигнахме до болницата. Мъжът уреди всички проблеми и леля ми беше приета и настанена. Аз се върнах до апартамента за документи и пари, които скоро щяха да са необходими и останах в болницата до леля ми.

Не знаех какво да правя. Накъде? Кой ни нападна? Искаха ли да ни убият?

Защо организацията им беше толкова сложна? Нима замисляха отвличане? Какво щяха да искат от нас? И защо винаги панически бягахме? Как и къде изчезнаха похитителите ни? Сякаш се ужасяваха от моето присъствие!

Седях уплашен до леглото на леля ми и съставях пла-

нове! Безполезни планове!

А тази сутрин животът беше толкова прекрасен!

Безмълвно преглъщах сълзите си! Ами ако ни нападнат и тук? Много е възможно да повторят, защото сме неподвижни. Покрих прозорците и стените с тънки горещи сини нишки. Винаги можех да блокирам затворена вратата и да прекарам режещите невидими сини нишки и там. Не съм напълно безпомощен, все пак. Но колко време можех да издържа без да заспя? Можех ли да вярвам на някого тук?

Часовете летяха без нещо да се промени в състоянието на леля ми. Все същото тежко и накъсано дишане. Лабораторните проби не дадоха никакъв резултат, но озадачиха лекарите. Чакаха някакво медицинско светило да пристигне с екип от Бостън. Това не можеше да стане бързо.

Внезапно вратата се отвори и влезе баща ми!

Властен и сериозен.

Кимна ми небрежно сякаш бяхме се разделили вчера и застана до леглото на болната. Мърмореше си нещо и накрая направи плавно сложно движение сякаш махаше покривало и което завърши над челото на леля ми.

Застинахме неподвижно.

Нищо не се случи.

Баща ми се концентрира дълбоко в себе си. Почти изпадна в транс. Само ръцете му рисуваха сложни фигури над простряното на леглото тяло.

Зазвъняха чашите на малката масичка до леглото. Този път от пръстите на ръцете му се извиха сребристи светлинни нишки и се концентрираха върху тялото на леля ми.

Тя се изпъна, простена и ... отвори очи.